

בהיכלו

פרשת ויקרא תשפ"ד

גליון מס
113

// העינים נשואות לנס!

זהו הסוד של קריאת המגלה, וכי יש פח בידי אדם שיקרא את המגלה, באפן כזה שכל נשמות ישראל מצפים לזה, בחינת "עיניהם של עניים נשואות למקרא מגלה", היש מישהו שיכול לקרא מגלה כזו? לכו התשובה היא ש"מגלה נקראת" - מעצמה. כמו בתקיעת שופר, שאנחנו עומדים ותוקעים בשופר, וממתיקים את כל הדינים מעל עם ישראל, זה דבר שהוא למעלה מהשגותינו, תוקעים בשופר, הקול יוצא ועולה, וכבר פועל מה שפועל. כן הדבר בקריאת המגלה, אנחנו קוראים - שומעים את המגלה, אבל באמת המגלה "נקראת", המגלה נקראת בשמים, פועלת את מה שצריכים לפעל. וממתיקה את כל הדינים.

// ממתיקים את הדין

כן מובא בשל"ה הקדוש, על לשון המשנה הנ"ל, שאם עושים חשבון של הימים בהם נקראת המגלה: י"א, י"ב, י"ג, י"ד וט"ו, זה יוצא בגימטריא ששים וחמש - כמספר שם אדנו"ת - שם שמורה על מדת הדין, ובזה שאנחנו קוראים ושומעים את המגלה - נקראת המגלה מעצמה בכל העולמות ובזה ממתיקים את כל הדינים, אנחנו רק צריכים לקיים פה בפשיטות ותמימות את הלכות הפורים, מקרא מגלה, משלוח מנות, מתנות לאביונים וסעודת פורים, והדברים הללו נזכרים ונעשים מעצמם ופועלים את כל הישועות שאנחנו צריכים!

(אשי ישראל ערב פורים תשפ"א)

חכמינו הקדושים אומרים (מגלה, ד ע"ב) "עיניהם של עניים נשואות למקרא מגלה", העניים יודעים שביום שקוראים את המגלה הם מקבלים מתנות לאביונים, לכן מצפים הם לשעת קריאתה. מלבד הפשוט, מרמזים לנו חכמינו הקדושים כאן התעוררות נפלאה: עיניהם של עניים - נשמות ישראל הצריכים כל כך הרבה ישועות ברוחניות ובגשמיות, אנו מחכים על קריאת המגלה להתבודד ולבקש ביום קדוש זה לפעל ולקבל כל מה שאנחנו צריכים!

// נקראת מעצמה ופועלת

המגלה היא לא ספור בעלמא שהיה פעם לפני למעלה מאלפים שנה, ויש להזכר בו... "והימים האלו נזכרים ונעשים בכל דור ודור" (אסתר ט, כח) - וכמו שאנו מברכים על המגלה לפני קריאתה: "שעשה נסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה" - הנסים הגדולים קורים ומתרחשים שוב בכל שנה ושנה.

לכאורה צריך לומר "זכרים ועושים", לשון הפסוק "נזכרים ונעשים" דורש באור, משמע שהדבר נעשה מעצמו.

כן הלשון במשנה הראשונה במסכת מגלה: "מגלה נקראת בי"א בי"ב בי"ג בי"ד בט"ו, לא פחות ולא יותר" - מה פרוש הלשון 'מגלה' 'נקראת'? לכאורה היה צריך להיות פתוב 'קורין את המגלה'

רבי נחמן מתאכסן אצל מרדכי!

נכדו של רבנו ז"ל רבי נחמן חילע"ס (בנה של חיה) התארס פעם ביום הפורים אצל אחד מאנשי שלומנו בעיר אומן, ששמו היה מרדכי. בעת משתה הפורים אצל רבי נתן באומן, צעק רבי נתן: "וואו איז נחמן?" - היכן הוא נחמן? והשיבו לו: "ער שטייט איין ביי מרדכי" - הוא מתאכסן אצל מרדכי. שמח מאד מאד מוהרנ"ת ז"ל לשמע התשובה ואמר: "שמעו מה שאומר: רבי נחמן מתאכסן אצל מרדכי! כן הוא האמת, שרבנו ז"ל מתאכסן אצל מרדכי הצדיק!!

בכל דור ודור יש את העמלק שלו, המחליש אותנו מדבקות הבוץ ומכניס בנו כל מיני ספקות באמונה הקדושה ובשמחת החיים, ואין לנו איד להציל ממנו, כי אם על ידי למודי הצדיקים, שמלמדים אותנו איד לדבר אל השם ותברה ולברח אל הקדוש ברוך הוא, ככה זוכים לקדשת מרדכי - מר דור בשמים טובים להחיות נפשותינו!

בפורים מתבטלים כל ההסתרות

בעזרת ה' יתברך, יום ו' ערב שבת קדש לט"ו ויקרא
ח' אדר שני ה'תשפ"ב

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל
אנשי שלומנו היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב,
עיר השמחה, ודי בכל אתר ואתר, הוי"ה עליהם ישרה
שכינתו תמיד.

השבת קורין פרשת ויקרא, והיא שבת זכור, ובו
אנחנו מוחים שמו של עמלק שהוא היצר הרע
ועצת הנחש הקדמוני, וזוכים לגלויים חדשים באור
האמונה בקדושה, לדע ולהודיע ולהודיע שאין שום
מציאות בלעדו יתברך כלל, וגם בתוך הטבע ומה
שנראה כמקרה ומזל, גם שם מנח השגחתו יתברך
הפריטי פריטי, שזהו האל"ף זעירא (קטנה) בסוף תבת
"ויקרא", שאפלו מה שנדמה פאלו זה "ויקר", טבע
מקרה ומזל, גם בזה גנוז "אלופו" של עולם. המחיה
ומקים אותו, ומיד שמפירים את זה, הכל מתהפך
לגלוי גדול של עצם עצמיית אלקותו יתברך,
ונמשכים ישועות והשפעות טובות בכל הענינים עד
בלי די.

וזהו עצם האור של פורים הקדוש, שאז מתגלים
כל הדברים הנסתרים והמכוסים תחת הטבע והמזל,
ונעשית "מגלת אסתר" הינו התגלות ההסתרה, וכלם
יכולים להראות באצבע "הנה אלקינו זה קוינו לו
ויושיענו זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו", כי
בפורים מתבטלים כל ההסתרות וכל הפסויים, ואז
כל השמים פתוחים בהרחבה, ויש אפשרות לפעל
כל הישועות ברוחניות ובגשמיות, וזה מתחיל עוד
כמה ימים לפני, וכמו שכתוב במשנה (ריש מסכת מגלה)
מגלה נקראת בי"א בי"ב בי"ג וכו', שפמה ימים לפני
עצומו של יום פורים, המגלה כבר נקראת בשמים,
וכל שערי שמים פתוחים, ולכן אשרי מי שמנצל
ימים אלו בהרבה תפלה ובקשה אל השם יתברך,
ומשים את עצמו בכלל "כל הפושט נותנין לו" ואז
ירוח ישועות והשפעות טובות לכל השנה בלה,
ויזכה לראות בישועת ה' בכל הענינים.

...

המאחז לכם שבת שלום ומברך ופורים מאיר ושמח!

ישחק משה'ס רבין זצ"ל

אני יודעת שהענין העקרי להתחזק בו בחדש אדר הוא כמובן השמחה.
אבל איך עושים את זה בחיי היום יום עם כל הטרדות והלחצים?

תשובה

בעזרת השם יתברך, יום ג' לט"ו תמוז ה'תשע"ב

שלום רב אל ... תחי'

לנכון קבלתי את מכתבך.

מוהרנ"ת ז"ל אמר (שיחות ה"ו סימן קל"א): "כשכתבתי לפני רבנו ז"ל את המאמר
"ואלה המשפטים" (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן י') המתחלת: כשיש דינים חס ושלום
על ישראל, על ידי רקודין והמחאת כף נעשה המתקת הדינים וכו', אמר לי
רבנו ז"ל בזה הלשון: "כף אמרתי, שעכשו נשמע גזרות חס ושלום על ישראל,
והנה הולכים וממשמשים לבוא ימי הפורים האלה (פי התורה הזאת נאמרה סמוך לפורים)
ויהיו ישראל מרקדים ומחאין כף אל כף ועל ידי זה ימתיקו הדינים". וחזר וכפל
דבריו ואמר בפה מלא "כף אמרתי שעל ידי המחאת כף אל כף ורקודים נעשה
המתקת הדינים".

וכוננו היתה להעיר לבבנו שגדע ונבין שכל דברי תורתו הקדושה, אף על פי
שיש בה עמקות גדול ונורא מאד מאד ורזין עלאין וסודי סודות עמקים ורחבים
מני ים בכל דבור ודבור, אף על פי כן עקר כוננו שנגשמע ונקבל דבריו הקדושים
בפשיטות, לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תורתו בפשיטות ובתמימות.

כמו למשל המאמר הקדוש הזה שנאמר שם "שעל ידי המחאת כף ורקודין
נמתקין הדינים" היתה כוננו כפשוטו, שיחזקו עצמן לשמח בימי שמחה, כגון
פורים וכו' וכיוצא בזה כל מיני שמחה של מצוות שיחזקו עצמן בשמחה גדולה
עד שיזכו להתעורר לרקודין והמחאת כף, ועל ידי זה ימתיקו הדינים. כי כל
דברי התורה לא בשמים הוא, לאמר ש"אין מי שיכול לזכות לזה להמתיק הדינים
על ידי המחאת כף ורקודין, כי אם גדולים בני עליה", רק כל אחד מישראל יש
לו כח הזה כשיקיים הדברים כפשוטן באמת ובתמימות!".

ולכן ראוי שבביתך יהיה קלטת של שמחה, וישמעו מהקירות רק שירות
ותשבחות להקדוש ברוך הוא, וזה ממילא יבטל את הטרדות והלחצים שמסבבים
אותך, ובפרט היום יכולים לקנות קלטות של שמחה שכוללים מפל הפלי זמר,
תף ונגל וכנור ועוגב פסנתר וכו' וכו', כי הקדוש ברוך הוא צפה וראה שיעבר
על כל אחד מה שיעבר וכו', ולכן הקדים התרופה למפח שהיום על ידי קלטת
אחת יכולים להכניס בביתו את כל הפלי זמר ביחד, לחזק ולעודד ולשמח את
עצמו ואת כל המשפחה, ולכן תראי לקיים את זה בתמימות ופשיטות גמור,
והקדוש ברוך הוא ימתיק ממך ומעל כל כלל ישראל את כל הדינים על ידי
פלא עליון.

הקדוש ברוך הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל
בעדך תמיד שיהיה לך הצלחה מרבה ובכל אשר תפני תשכילי ותצלחי.

המאחז לך ברכה והצלחה מן השמים

פרשת זכור בלי חמרות יתרות

איך אתה מריח בפורים?

אשרי מי שחנה, וזכה לפורים כמו אצל אנשי שלומנו, יום קדוש זה הוא ענין אחר לגמרי אצל המקרבים האמתים אל רבנו ז"ל, תכף ומיד כשמתחילים לשמות יון מתחילים לככות מתוך שמחה לפני השם יתברך, להתודות על כל העבר ולחזור בתשובה שלמה לפניו יתברך.

ראוי שנזכר את נפלאות קדשת היום הזה, שהוא כמו יום כפור בו נאמר על הכהן גדול "וכנס למקום שנקנס", לאלו קדשות עליונות והשפעות נוראות לכל החיים אפשר להכנס ביום זה, כמה צריכים להזהר לא לאבד את הזמן הנורא הזה, אם שתימת קצת וזכית להרים את המוח - אזי ישר להקדוש ברוך הוא! לבקש ולהתחנן ממנו יתברך, נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי! תבקש על עצמך, על עם ישראל, ויתקיים "כל הפושט יד נותנים לו".

ריח טוב בזכות השתיה

ודאי שזמן נורא כזה לא מוצא חן בעיני הסמ"ד מ"ם... כל השנה הוא רק צריך לחשש שהצדיקים יבקשו ויפעלו וכו', אבל ככה לכל אחד, מה שמבקש?! וזוהי עצתו - להסית את האדם לשמות כל כך בלי גבול, עד שנתקיים בו "דלא ידע כלום", עבר מזמן את הגדר של "עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי"...

אם אדם זוכה לא להיות בטלן בזמן כזה, הוא שותה שמים או שלוש כוסות להרים את מוחו, ומתחיל להתבודד אליו יתברך, אין לו חשבון עם אף אחד, לא אכפת לו מי יושב שם, הוא לא יודע כלום - רק הוא לבדו עם הקדוש ברוך הוא, ומבקש כל מה שצריך ברוחניות ובגשמיות, איזו זכות זו, ולא יזהר פורים קדוש הוא זוכה!

הרי במקור ענין השתיה בפורים כתוב (מגלה ז ע"ב): "חייב איניש לבסומי בפוריא", מלשון "בשמים", שאדם יזכה לריח טוב בזכות השתיה של פורים, ואמרו חכמינו הקדושים "הקול יפה לבשמים", אם אתה זוכה לקול קדוש, תפלה ובקשה אליו יתברך, הרי שאתה מתמלא בריח בשמים טובים, וזוכה לכל ההשפעות הנפלאות של פורים, וחס ושלום אם אינך זוכה להתבשר מהשתיה ואתה נעשה שכור כל כך שאינך יודע מה נעשה עמך, אתה גורם ההפך, שריח רע נודף משתיה פזו וכו', וממילא ההפך מפל הכוונה של משתה ושמחה אמיתית.

(ובענין קיים עד דלא ידע, מצינו בדברי הרמ"א שכתב (שליח ערוך ארח חיים סימן תרצה סעיף ב): "ישתה יותר מלמודו וישיש ומתוך שיישן אינו יודע בין ארור המן לברוך מרדכי", על כן אפשר לקיים זאת, ולא צריכים להתבלבל מפלום, העקר לזכור בפורים לא לעשות מהעקר טפל, ומהטפל עקר)

אחד מעקרי תחבולותיו של עמלק שהוא היצר הרע, הוא הספקות והבלבולים שנקנסים בדעת האדם בכל פעם, האם יוצא ידי חובתו עם המצוות שעושה או אולי אינו מקיים אותם כראוי כלל, שהם כלליות החששות והחמרות היתרות שנקנסים במח אדם בכל פעם שרוצה לקיים רצונו יתברך, כי עמ"ל"ק בגיטריא ספ"ק, וזהו מעקרי תחבולתו, למלא את מח האדם עם ספקות, כמו שכתוב (שמות יז, טו): "היש ה' בקרבנו אם אין", הכתוב אצל מלחמת עמלק, ועל ידי זה מונע את האדם משמחת המצוות. כי באמת, ראוי לאדם לשמוח בשעת קיום המצוות בשמחה שאין לה קץ, כי אין עוד שמחה כמו מי שזוכה לקיים רצון מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, אבל מיד שנקנס במוחו ספקות וחששות: "האם באמת קיימתי את המצוה? המצוה כלל?" בזה נשבת כל זכר של שמחה, ומתמלא עצבות ומרה שחורה רחמנא ליצלו, כי אינו יודע אם קיים המצוה, ובזה גברה ידו של עמלק שכל קלפתו היא בלבולים וספקות.

ולכן תכף ומיד כשנקנס במח אדם איזה ספק ובלבול: "האם קיימתי את המצוה באמת?" ידע נאמנה, שזה בא מקלפתו של עמלק שרוצה למנוע אותו משמחת המצוות, ולא ישמע אליו כלל, כי רבנו ז"ל כבר למד אותנו (לקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן ט) אשר שלמות המצוות היא - כשמקיים אותן בשמחה, ובתמימות ופשיטות גמורה, ואין צריכים שום חמרות יתרות כלל, וכן אמר (שיחות תר"ו סימן רלה) שאין אחד שיכול להתפאר שיכול לקיים רצונו יתברך בשלמות, ולא נתנה תורה למלאכי השרת. העקר הוא רצונות וכסופים ולעשות כפי יכלתו, וכבר אמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן מד) שאינו מחמיר שום חמרא כלל.

וזה דבר פלא, שדיקא במצוה זאת של קריאת פרשת זכור יש לבני אדם כל מיני חששות ובלבולים: "אולי לא יצאתי ידי חובת הקריאה כראוי", וחוששים ודואגים על זה מאד, עד שיש בני אדם שהולכים מבית הכנסת לבית הכנסת לשמע קריאת פרשת זכור עוד הפעם ועוד הפעם, אולי עדין לא יצאו, ובמקום לשמוח בשמחה שאין לה קץ, שתהלה לאל זכו לשמע פרשת זכור, ויתחילו עם שמחה עצומה למחות זכרו של עמלק מן העולם, במקום זה מתמלאים עם עצבות ומרה שחורה, ונותנים כח לקלפת עמלק לשלוט בעולם, רחמנא ליצלו, ולכן החכם המבין מדעתו ישמע פרשת זכור היטב בשמחה עצומה, ויבקש מהקדוש ברוך הוא שיזכה למחות זכרו של עמלק והיצר הרע מן העולם, ובזה יצא ידי חובת המצוה כראוי.

יש בני אדם שהולכים מבית הכנסת לבית הכנסת לשמע קריאת פרשת זכור עוד הפעם ועוד הפעם, אולי עדין לא יצאו, ובמקום לשמוח בשמחה שאין לה קץ שתהלה לאל זכו לשמע פרשת זכור

כְּשֶׁעָרִי גֵן עֵדֶן נִבְתָּחוּ

פּוּרִים

// הַחֲרָב נֶגְדַּ עֲמֶלְק

וַיַּחֲלֵשׁ יְהוֹשֻׁעַ אֶת עֲמֶלְק וְאֵת עֲמוֹ לְפִי חֶרֶב (שְׁמוֹת י') - עֲקָר מַחִית עֲמֶלְק נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי עַל יְדֵי הַחֲרָב שֶׁל הַפָּה שֶׁהוּא חֶרֶב הַתְּפִלָּה, וְכִמוּ שֶׁכְּתוּב "לְפִי חֶרֶב" דִּיקָא.

כָּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ בְּרִשְׁתּוֹ "חֶרֶב פִּיפִיּוֹת", שֶׁהִיא חֶרֶב חֲדָה בְּעַל שְׁנֵי פִיּוֹת, פֶּה אֶחָד עַל יְדֵי שְׂבָחוֹ שֶׁל מְקוֹם, וּפֶה אֶחָד עַל יְדֵי שְׂאֵלַת צְרָכָיו (לְקוּטֵי מוֹהֲרֵי"ו חֶלֶק א' סִימָן ב). כִּי מִצַּד אֶחָד צְרִיף לְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח לְשִׁמּוֹ יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֲסָד שֶׁעוֹשֶׂה עִמּוֹ בְּכָל יוֹם, וּמִצַּד שְׁנֵי צְרִיף לְבַקֵּשׁ וּלְהַתְחַנֵּן לְהַבָּא שְׂיִצְיָל אוֹתָנּוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַל רַע, וּכְשָׁאוּחוֹ חֶרֶב פִּיפִיּוֹת זֹאת בִּידָיו, מְבַטֵּחַ שְׁסוּף כָּל סוּף יַחֲלִישׁ וְיִכָּרֵת זְכָרוֹ שֶׁל עֲמֶלְק לְגַמְרֵי.

// שְׁעוּרֵינִי כְּסִדְרֵן מִיָּד בְּבִקָּר

אַנְשֵׁי שְׁלֹמֹנוּ רְגִילִים לְהִזְהַר מֵאֵד בְּבִקָּר יוֹם הַפּוּרִים לְחַטֵּף הַשְׁעוּרִים כְּסִדְרֵן בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, קֹדֶם הַתְּפִלָּה וְקֹדֶם הַסְּעוּדָה, לְבַל יִתְבַּטְּלוּ מֵהֶם בַּיּוֹם זֶה שֵׁשׁ הַרְבֵּה מִצְוֹת הַיּוֹם, כִּי הֵרִי בְּפּוּרִים הַתְּמַנֵּם "קִיְמוּ וְקַבְּלוּ" - קַבְּלַת הַתּוֹרָה, וְעַל יְדֵי לְמוֹד הַתּוֹרָה נִתְקַבְּלִים כָּל הַתְּפִלּוֹת (לְקוּטֵי מוֹהֲרֵי"ו חֶלֶק א' סִימָן א) וְנִזְכָּה לְפַעֵל כָּל מִשְׁאֵלוֹת לְבַנו לְטוֹבָה.

(שיחות מוהר"א ש"ז, אשי ישראל פורים תשפ"א)

אֵת הַמְּגִלָּה, וְלָכֵן צְרִיף לְפַתַּח אֶת שְׁעָרֵי הַגֵּן עֵדֶן וַיִּתְּנוּ לָהּ לְהַפְּנֵס, וְאָמַר לָהּ שׁוּמֵר הַפְּתָח: הֵן אֲמַת שְׁקוּרִין כְּעַת אֵת הַמְּגִלָּה, אֲבָל אִין זֶה זְמַן קְרִיאָתָהּ, כִּי הוּא חַג הַפְּסַח, וְצְרִיכִים לְחַכּוֹת עַל יְמֵי פּוּרִים לְפַתַּח אֶת הַשְּׁעָרִים, אֲבָל הַנְּשִׂמָה הַתְּעַקְשָׁה בְּטַעֲנָתָהּ וְאִמְרָהּ, מֵאִי נִפְקָא מִיָּנָה אִם זְמַן הַקְּרִיאָה הִיא עַכְשָׁיו אוֹ לֹא, הֵרִי קוֹרְאִין עַכְשָׁיו אֵת הַמְּגִלָּה, וְאִתָּהּ מִחֵיב לְהַכְנִיס אוֹתָי.

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִתּוֹכַחוּ הַנְּשִׂמָה עִם שׁוּמֵר הַפְּתָח, יֵצֵא אֲלֵיהֶם אֶחָד מִן הַבַּיִת דִּין שֶׁל מַעֲלָה, וְאָמַר לָהֶם, הַאֲמַת הִיא כְּדַבְּרֵי הַשׁוּמֵר, שְׁקִרְיַת הַמְּגִלָּה צְרִיכָה לְהִיּוֹת בְּזִמְנָהּ, אֲבָל אִם תִּרְדּוּ אֶל עוֹלָם הַזֶּה אֶל הָאֲבָרָה הַקּוֹרָא אֵת הַמְּגִלָּה, וְהוּא יִפְסַק שְׂתוּכַל לְהַכְּנִס, אִזּוּ יִתְּנוּ לָהּ לְהַפְּנֵס, וְהַתְּחַנְנָה הַנְּשִׂמָה אֶל הָאֲבָרָה וְאִמְרָהּ, לָכֵן אֲנִי בָּא אֲלֵיךְ עַכְשָׁיו וּמְבַקְשָׁה שֶׁתְּפַסֵּק עָלַי שְׂאוּכַל לְהַכְּנִס לְתוֹךְ הַגֵּן עֵדֶן, וְאִקְבַּל תְּקוּן לְנַפְשִׁי, וְכֵן עֲשֵׂה, וְנִכְנַסְתָּ הַנְּשִׂמָה לְתוֹךְ הַגֵּן עֵדֶן.

הֵרִי רוֹאִים שֶׁבְּשַׁעַת קְרִיאַת הַמְּגִלָּה פּוֹתְחִים אֶת שְׁעָרֵי הַגֵּן עֵדֶן וְיִכְוָלִים אִזּוּ לְהַכְּנִס לְתוֹכָהּ. וְרַבְּנּוּ ז"ל אֹמְרִים (לְקוּטֵי מוֹהֲרֵי"ו חֶלֶק א' סִימָן כב) שֶׁהֵגוּ עֵדֶן הוּא בְּזֶה הָעוֹלָם מְמַשׁ, כִּי כְּשִׂזְכִּיִּים לְהַתְּדַבֵּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ, זֹכִינִי לְחַיּוֹת חַיִּי גוֹ עֵדֶן בְּזֶה הָעוֹלָם מְמַשׁ, וְכֵן אֹמְרִים רַבְּנּוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲרֵי"ו חֶלֶק א' סִימָן רפז), שֶׁשְׁעָרֵי גֵן עֵדֶן גְּנוּזִים וְטְמוּנִים בְּתוֹךְ הָאָרֶץ, וְעַל יְדֵי לְמוֹד פּוֹסְקִים מַעֲלִים אוֹתָם וּפּוֹתְחִים אוֹתָם.

נִמְצָא שֶׁעַל יְדֵי קְרִיאַת הַמְּגִלָּה יְכוּלִים לְזַכּוֹת לְהַכְּנִס לְתוֹךְ הַגֵּן עֵדֶן וְלְהִיּוֹת דְּבוּקִים וְקְשׁוּרִים בּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּאֲמַת, וְכֵן יְכוּלִים לְזַכּוֹת לְלַמֵּד תּוֹרָה - ש"ס וּפּוֹסְקִים, וְלְהִיּוֹת קְשׁוּרִים וְדְבוּקִים בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּאֲמַת, עַל כֵּן אֲשַׁרִּי הַמְּכִינֵי עֲצָמוֹ לְקָרָא וְלְשַׁמַּע הַמְּגִלָּה בְּאִפְסוּ כְּזֶה, וְלְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ אוֹר הַגֵּן עֵדֶן הַמְּתַגַּלָּה אִזּוּ בַּיּוֹם פּוּרִים, אֲשַׁרִּי לוֹ וְאֲשַׁרִּי חֶלְקוֹ.

(שיחות מוהר"א ש"ז קריאת המגילה)

הֵרֵב הַקְּדוֹשׁ בַּעַל 'אֲמַרִי יוֹסֵף' מִסְּפִינְקָא זי"ע הִזָּה רְגִיל לְסַפֵּר סִפּוּר בְּכָל לַיִל שְׁנֵי שָׁל פְּסַח אַחַר הַסְּדֵר, וְהִזָּה מוּבָן מִדְּבָרָיו שֶׁהוּא בַּעֲצָמוֹ הִזָּה בַּעַל הַסְּפּוּר, שֶׁהִזָּה מַעֲשֶׂה עִם אֲבָרָה אֶחָד, שְׂאֵחַר שְׁגָמַר עֲרִיכַת הַסְּדֵר בְּלִיל שְׁנֵי וְאָמַר שִׁיר הַשִּׁירִים, אַחַר שֶׁהָאֲרִיף בְּסִפּוּר יְצִיאַת מִצְרַיִם, אֲבָל עֵדֶן לֹא חֲטַפְתּוּ שִׁינָה, וְעַל כֵּן הִתְיַשֵּׁב בְּדַעְתּוֹ, שֶׁהִיּוֹת שְׁבִיּוּם ב' שֶׁל פְּסַח הִיְתָה סְעוּדַת אֶסְתֵּר, וְתָלוּ אִזּוּ אֵת הַמֶּן, עַל כֵּן יִקְרָא כְּעַת אֵת הַמְּגִלָּה.

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר סִים אֵת הַמְּגִלָּה, וְהִנֵּה רוּאָה שְׂבָאָה אֲלָיו נְשִׂמָה מֵעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְהַתְּיַצְבָּה לְפָנָיו וּבִקְשָׁה מִמֶּנּוּ תְּקוּן לְנַפְשָׁהּ, וְשָׂאֵל הָאֲבָרָה אֵת הַנְּשִׂמָה, אִיזוּ שְׂיָכּוֹת יֵשׁ לָךְ עִמִּי, וְמָה רְצוֹנְךָ מִמֶּנִּי בַּעַת הַזֹּאת, וְהַתְּחִילָה הַנְּשִׂמָה לְסַפֵּר לְפָנָיו, כִּי יֵשׁ נְשִׂמוֹת שְׂאֵף אַחֲרֵי שְׂנִידוּנוֹ בְּגִי הַנּוֹם וְקָבְלוּ עֲנָשָׁם, עֵדֶן אִין בִּיכְלָתָם לְהַכְּנִס לְגוֹ עֵדֶן עַד שֶׁתְּהִיָּה לָהֶם זְכוּת מִיְחָדָת, וּבְכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּשַׁעַת קְרִיאַת הַמְּגִלָּה פּוֹתְחִים אֶת שְׁעָרֵי גֵן עֵדֶן, וְאִזּוּ יוּכַל כָּל אֶחָד לְכַנֵּס, וְהִנֵּה כְּבָר חֲדָשִׁים רַבִּים לְפָנָי זְמַן קְרִיאַת הַמְּגִלָּה, עוֹמְדוֹת אֲלֵפִים וּרְבֻבוֹת נְשִׂמוֹת עַל יְדֵי שְׁעָרֵי הַגֵּן עֵדֶן, וּמְחַכּוֹת לְפַתִּיחַת הַשְּׁעָרִים, אֲבָל מַחֲמַת שְׁקִרְיַת הַמְּגִלָּה אֵינָה אֵלָּא כְּמוֹהַ שְׁעוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה, עַל כֵּן מִי שֶׁמְסַפֵּיק לְכַנֵּס לְגוֹ עֵדֶן אִזּוּ, קוֹנֵה אֵת מְקוֹמוֹ, וְמִי שֶׁנִּשְׁאָר בַּחוּץ הֵרִי צְרִיף לְחַכּוֹת לְשָׁנָה הַבָּאָה - עַד שֶׁעַת קְרִיאַת הַמְּגִלָּה, וְהִנֵּה הַנְּשִׂמָה הִזָּאת הַתְּיַצְבָּה כְּבָר כְּמוֹהַ שְׁנֵים עַל יְדֵי שְׁעָרֵי הַגֵּן עֵדֶן, אֲבָל מַחֲמַת הַדַּחֵק הֵרֵב לֹא הִצְלִיחָה לְהַכְּנִס, וְגַם בְּשָׁנָה הָאֲחֵרוֹנָה סָגְרוּ אֵת הַשְּׁעָרִים בְּאוֹתָהּ רַגַע שֶׁהִיְתָה מוּכְנָה לְהַכְּנִס, וְעַל כֵּן הִתְיַשְׁבָּה בְּדַעְתָּהּ שֶׁלֹּא תִזְוֶה מִמְּקוֹמָהּ, עַד שֶׁיִּקְרָאוּ הַמְּגִלָּה בְּשָׁנָה הַבָּאָה.

וַיְהִי בְּעַמְדָּה שָׁם עַל יְדֵי שְׁעָרֵי הַגֵּן עֵדֶן, וּמְחַכָּה לִימֵי פּוּרִים, פְּתָאוּם שׁוּמַע בְּלִיל פְּסַח שְׁקוּרִין אֵת הַמְּגִלָּה, וּמִיָּד הַתְּחִילָה הַנְּשִׂמָה לְדַפֵּק עַל שְׁעָרֵי הַגֵּן עֵדֶן שֶׁיִּתְּנוּ לָהּ לְהַכְּנִס, וְיֵצֵא אֲלֵיהָ שׁוּמֵר הַפְּתָח וְשָׂאֵל אוֹתָהּ מָה הִיא רוּצָה, וְהַתְּחִילָה לְטַעוֹן, הֵרִי קוֹרִין עַכְשָׁיו

לזכות ולרפואת ר' שלמה ברוך בן רבקה הי"ו

לזכות יצחק עזרא בן אסתר נוגה לזיווג הגון

לזכות אלישע בן רינה

לזכות בת שבע בת רות, נחמן ישראל בן רות.

לקבלת הגליון באימייל מדי שבוע: BRESLEV.SHELY@GMAIL.COM